

a magyar nép mulattató képes ujsága.

II. ÉVFOLYAM. Megjelenik vasárnap. Ára 3 hóra 1 frt, 50 kr.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba Magyar-utcza 1-ső szám alá küldendő.	Pest, junius 7. 1868. 23. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat mely Ludas Matyinak van szánva.

Mágnás celebritások

a legujabb divat szerint.

Nézd nézd a divat majmokat,
Hogy mutogatják magukat.

Mit szólna ezt látva Tuhutum! és Botond?
„Hogy korcs ívadéka rettentő nagy bolond."

Kálomista papok válasza.

Kondor Marczinak „a kálomista káplánok panasza“ czimü versére.

Tisztelt olvasói a Ludas Matyinak!
Ime feleletünk jó **Kondor Marcinak**:

Nem kérdjük, hogy ki ő? bár ha gyakran mar is,
Ismerhető ugyis hangjáról a haris.

Hisz a rugdalódzás szokása már neki —
Mérges nyelvét reánk gyakran öltögeti.

Fizetése csekély — rongyos a ruhája (?)
Büszke fráter biz ő, ez az ő hibája.

Kincshalmazon ülve lát ő minden papot,
Azt is, kit az egyház gyakran koplaltatott.

Eddig szegényeknek tartottak bennünket
Ime Kondor Marci megtölti zsebünket . . .

Ő *Kocsot* ismeri . . . *Tatát, Ácsot, Császárt,*
Ismerné csak *Szendet, Tarján, Héreg, Ászárt!*

Száz pöngőt ezekből könnyen nem dobálnak,
Mert felkopnék álla a jó princzipálnak.

Vannak meglehetős papi állomások . .
De szegény a nagy rész . . . házaik *szalmások.*

Ha majd rendes pappá leszen Kondor fráter!
Megbánja, hogy szegény papokkal ugy bánt el.

Ha a Tiszahátra jut konventióra:
Nem jut ám száz pöngő káplán portióra.

Fizetésünk csak az, mi volt hajdanában,
Azonban több adó van a pap nyakában.

Kondor igazolja, hogy ha káplánt nyerünk . . .
Csak is terhet veszünk s keserü kenyerünk.

Kár felhányni hát hogy a káplán ránk keres . .
Lesz még a *csikó* is — idővel *vén deres.*

VAALI-VÖLGYI.

Törvényjavaslat.

Az alkotmányos adók behajtása iránt.

(Beadja Kerge Pali tömelléki kerületi képviselő.)

Hogy az 1867 es közösügyes vivmányok valamikép hátrányt ne szenvedjenek s az osztrák-magyar birodalom, ezen ujjá született nagy hatalom gépezete fent ne akadjon, és hogy a közös birodalmi miniszter előtt e tartomány hitele s a magyar becsület fenntartassék, szükséges lévén az adók pontos behajtása, erre nézve következő rendszabályok állapittatnak meg:

1-ör. Minden néven nevezendő adó, rendes és rendkivüli, minden hó 1-ső napjára befizetendő még pedig, hogy ez annál bizonyosabban megtörténhessék, minden adóhivatal a hónap elejére a kerületében lévő szolgabirónak vagy kapitánynak az azon hónapra járó adóöszvegről a nyugtát postai utánvét mellett elküldendi, — mit is az illető tisztviselők azonnal kiváltani tartoznak, ők lévén felelősök különben is az adóbehajtásáról, — ellenkező esetben egytől — 3 évig terjedhető börtönbüntetéssel és 2000 frtnyi pénzbirsággal fenyitendők.

2-or. Mindazon tisztviselők, kik az ily alkotmányos adónyugtákat nem lennének képesek kiváltani, tartoznak e körülményt szegénységi bizonyitvánnyal igazolni, — mely esetben annak teljesitésére választói köteleztetnek, mit ha elmulasztanának, ellenök alkotmányos uton katona executió alkalmazandó; és pedig a leendő Vetter-féle landwehrek felállitásaig a Bach és Smerling alatt fenntálló s legbiztosabbnak bizonyult rendszabályok szigoru megtartása mellett; ezen rendszabályok, — mig erre nézve a pénzügyminiszter ur javaslatot tenne — az országos levéltárnok Török János segélyével a magyar kormány hivatalos lapjaiból kifürkészendők.

3-or. Az adófizető késedelmezők a letelt határidőn tul börtönbüntetés mellett késedelmi kamatfizetésre is köteleztetnek, mely késedelmi kamat az uzsora törvény eltöröltetéseig csak 6%-azontul a körülményekhez jelesül, az agióhoz képest 50 perczentig terjedhető kamat lábban határaztatik meg.

4-szer. Kik pedig oly loyalisak, hogy adójukat életfogytiglan előre befizetni kivánják, azok a befizetett öszvegtől 1/100 rész percent kamat levonásban részesülnek s ezenkivül a birkarend gyapjas vitézeivé avattatnak.*)

*) Reméljük, hogy e javaslat a bölcs majoritás támogatását megnyerendi s azt meg is szavazandja.

Eredeti levelek.

LXVIII.

Miután tapasztalásból tudomásomra jött, hogy a „Ludas Matyinak még az operentiás tengeren tul is vannak levelezői, innen a „hét mogeruk" ázsiai ős földéről penig — egy szittya lantost ki véve — iró nem találtatnék, elhatároztam, hogi némi részben az itten történtekről európai atyámfiainak — kik velem egy szittyavérből származtak — rövid tudósitásokat küldendek.

Nálunk most tizennyolcz évi tatár sanyargatás, rablás, zsarlás, törvény s népjog tiprás után alkotmány van, melyet hatalmas vezérünk Deáku az annyi dicsőséggel s vérrel szerzett 48-iki erős nemzeti törvényeinkből oly módon férczelt össze, hogy minden biztosittatik kivülről — t. i. lajtán tul — csak belől a szittyaföldön nem.

Ó! jaj nekünk ezen szomoru alkotmányosdi állapotban! mely szóval mindent igér, de tettel semmit sem ad.

Különösen fájdalmasan esik e nyomasztó körülmény, — mely előbb rózsa szinbe öltöztetve, oly sokak vérmes reményeit fölcsigázta, — a fő és altáltosoknak. (ugy hallom hogi ezen táltosok Magiarországban rektoroknak és papoknak neveztettek el) kik olykor olykor e fölötti neheztelésöket már ki is nyilvánitották; s érintkezve a néppel ezt az ámitás és ravaszul megvetett kelepcze veszedelmétől megmenteni törekedtek, — minden módon oda irányozván a dolgot, hogy a nép jobboldalista követeket — kik a tatárokkal nagi czimboraságban állnak — ne válasszon.

De ugy látszik, hogi az al és főtáltosoknak ezen jó törekvése, nem sok pártfogókra talált a hadnagyok és legfőbb táltosok körében; mert legközelebb is a pilisi járás főhadnagya Járdon ur (ez is — azt hallom — már mostan szolgabiró czimet visel a hadnagyi helyett) felkérte a legfőbb táltost Ballagó Mórt, hogi az al és főtáltosokat külö nözze el a néptől. És vajjon mit gondolsz Matyi?! hajlandó vala-e a legfőbb táltos ezen kérés teljesitésére?

Igen. — Erős dorgatoriumot bocsátott közre, melyben mi al- és főtáltosok figyelmeztettettünk a néptől jövőre külön válni hagyván az árva népet egyedül magára.

Nagion fájdalmasan esik ez nekünk al- és főtáltosoknak, midőn látjuk, hogy a kik kenyeret kaptak, többre becsülik ezt, mint a nemzetet, s minden követ hajlandók megmozditani a végből, hogy mellükön aranykereszt, nevökön czifra titulus fityegjen.

Ámde azért a dorgatorium daczára is megtesszük mi kötelességünket, erősen hivén: hogy mi nem csak az abc tanitására, és szent berkekben hegyeken s áldozat tüzek körül heverő juhokból való jövendők jóslására, hanem egyszersmind a közerkölcsiség s hazafi jó szellemnek öregbitésére is vagyunk hivatva.

Bizunk mi . . . Nem csüggedünk mi . . .
Jelszavunk ez:

„Ha a Hadur velünk
Ki lehet ellenünk?"

Irám Ázsiában a „hét megaur" ős földének Test Kilis és Holt törv. egyesült megyéiben az urnak ezernyolczszázhatvannyolcz esztendejében

amaz apró bajuszu,
ritka szakállu, de nagyfokosu
Szittya
táltos.

Pattantyúk.

A dunamelléki szuperintendentia fiatal lelkészei papi censurára jöttek a mult héten Pestre, vagy százan nyakra-főre keresték a szállást — de aranyért sem kaphattak, mivel a médárd vásár alkalmával minden vendeglő el volt foglalva.

Ajánlanánk ezutánra fiatal lelkipásztorainknak, hogy censura előtt szerkesszenek Ludas Matyit, — a soroksári utcza 13-szám alatt van egy jó tágas kaszárnya, priccsel nagy ékesen bebutorozva, és poloskákkal bőven ellátva . . majd ad ottan nekik szállást Ráth Károly ingyen is.

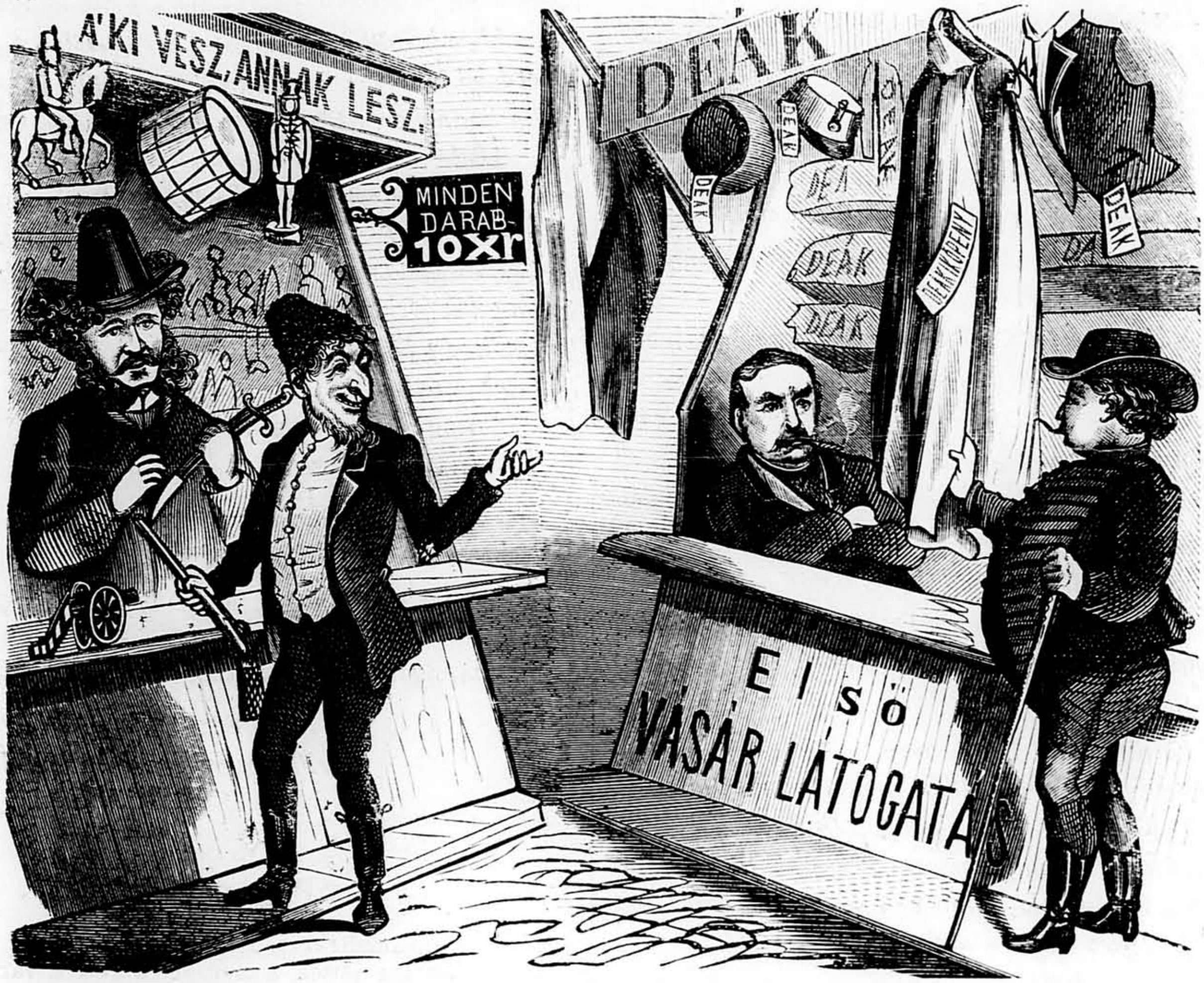
A dunántuli egyházkerület igazgatói között egy török sincs még is mind basa. A duna melléki egyház kerület legfőbb igazgatója pedig épen Török! aztán még se basa.

Megürült a b . . . i parochia. A papság mint afféle jó falaton vagy is inkább zsiros konczon csaknem marakodni kezd.

Eszünkbe jutnak Cassanova farkasai, melyek anynyira vicsorgatják a fogukat s oly szivesen marják egymást a konczért; — közöttük van egy vénszakállas, e marakodik legkeményebben, no persze mert az a vénszakállas farkas alig ha nem kölkes.

Hogy ütött ki az idei

I.

A Deák gyártmányok és Andrássi-féle játékszereknek igen kevés vevöje találkozék,

Siralmas krónika 1868-ik évről

A JÖVŐ KOR SZÁMÁRA

a nógrádi vén krónikástól.

Valának pedig ezen idők a szegény magyar nemzetre nézve rettenetesen válságosak!

Viz áradás pusztitja az ország egyik részét, mig a másik felén jég paskolja el a zöld vetéseket!

Nagy az urnak haragja, az elhagyott árva nemzet ellen.

Alig verte le a tizennyolcz éves békót a nemzet kezéről, már a nyakát gyáván nyujtja oda ujból hizelgőinek!

Az önzéstelen országgyülési majoritás, mely a delegatio utján titokban beolvasztja vala Ausztriába Magyarországot, három hosszu éven át, nem mutathat fel egyebet, jól rosszul tervezett vasuti hálózatoknál és 20%-tel felebb emelt adóknál.

És mindamellett, hogy az adók felemeltettek, kétszer annyi szavaztatik vala meg csődörök nevelésére a lótenyésztés — mint iskolákra, a népnevelés — érdekében.

És mintha a nemes urfiak is osztanák a derék honatyák véleményét, egy kecses külföldi énekes fehér cselédnek kifizetik vala 12·00 frt adóságát, felhagyván a misera plebs számára azon jogot, hogy áradás és jég által károsultak segélyére ő adakozhassék.

Az igazság szolgáltatás ólom lábakon mászik, mig az adóbehajtás, vékony lábu finánczok által, nyil gyorsasággal eszközöltetik.

Az annyira ohajtott honvéd hadsereg is felállitta-

pesti médárd napi vásár?

II.

Hanem a nürnbergi csecsebecséknek roppant kelendősége vala.

tik, csakhogy tagjai azok lesznek, kik 10 évig szolgáltak az osztrák hadseregben.

A sajtószabadság is megadatik, jól megspékelve szuronyokkal! és mig uszályhordó szolgalelkü lapszerkesztők, ország pénzén hizlaltatnak a negyvennyolczadiki szabad eszmék terjesztői con amore internáltatnak a soroksári drabant kaszárnyába.

És miután ez időszerint az országgyülésen atyáskodó kormány fele részét a független képviselőknek zsiros hivatalokkal látta el, másik felét pedig hasonlók elnyerésével sakkban tartja vala; a 3 év végének közeledtével, lőn nagy mozgalom és készület a már egyszer eljátszott választási komédiák ismétlésére.

Mire az elámitott nép magához térvén, *országszerte elhatározza vala, hogy jövőre, minden fellépni akaró képviselőtől reversálist vészen; miszerint megválasztatása esetére, mint képviselő 3 éven át, semmiféle hivatalt nem vállal.*

Ugyan ez időben a nógrádmegyei deákpárt elrendeli vala, hogy a megye házán: „*Nógrád a közügyért*“ ócska felirat: „*Nógrád a közösügyért*“ divatos felirattal cseréltessék fel.

Ugyanott és ugyanakkor a balpárti corifeusok nem találván a vén kronikást eléggé *deák érzelmünek*, a balpárti értekezletre meg sem hivták.

Nagy idők nagy emberek!!!

Közeledik vala pedig ez időben a föld felé egy ezred év óta nem látott szörnyüséges nagy üstökös; és könnyen megtörténhetik, hogy rémséges nagy farkával nem csak a Mátyás király palotáján lengő óriás sárga fekete zászlót, de még ráadásul ezt a rongyos világot is a mélységes poklok fenekére söprendi.

Ne a holtakért! de az élőkért imádkozzatok!!

Photographiák.

Egy demokrata pusztitóról.

(Ezuttal kép nélkül, képét majd a vidéki pecsovics celebritások között adjuk.)

Van Sz.-Fehérváron egy demokrata evő vagabundus, kit mostanában ugy hivnak hogy: Bolond Miska. Ez abban különbözik azonban a pesti Bolond Miskától, hogy mig ez, az absolutismus fénykorában is egyre merte püfölni Smerlinget, amaz meghunyászkodva ennek hüséges és alázatos talpnyalója volt.

Midőn azonban princzipálisának kitették a szürét, — ennek a Bolond Miskának is sarokba szorult az ő dicsőssége, s ugy elnémult mint a pápista harang Nagy-Pénteken.

Egy idő óta azonban nagyon kitolta ismét agyarát s különösen ha egyébb tenni valója nincs, — veszettül dictiózik a demokraták ellen, s mint a rinoceros, uton utfélen ökleli őket.

„Mit akar ez a szokatlan orditással? kérdé egy bizonyos uri ember az ő barátját midőn avval esetleg a sétatéren találkozott.

— Alkalmazkodik a viszonyokhoz — válaszolá a kérdezett; — gondolja magában Miska barátunk, hogy a kormány minden harapós állatot lefülel — és gyámolit, a ki csak a demokratákat megugatja.

— Jól is tenné a kormány — jegyzé meg az illető uri ember, ha dobna neki ezért a fáradhatatlan munkáért valami koncot, — legalább igy szemrehányást nem tehetne neki, s nem mondhatná a jámbor hogy: hijába ugatott.

Köztudomásu dolog, hogy Fehérmegye bizottmánya 1860-ban Boross Mihályt másod alispánnak megválasztotta.

Az sem titok, hogy Boross Mihály az egyik lábára biczczent, — vagy is hogy ü kigyelme sánta.

A táci ember bejövén a fehervári vásárra, komájának mint valami ritka megbámulni való embert, mutatta be Borosst mondván:

— Nézze kend komám uram! ez a mi alispánunk.

A komát pedig épen nem látszott meghatni ez az együgyü fizimiska ábrázat.

Nem sokat nézek ki belőle, — mondá aztán vállát vonogatva, miközben ugy nézett erre a gyanus alispánra, mint arra az isten kisértöre szokás, kiben nem hét, hanem hetvenhét ördög lakik.

— Hogy hogy komám uram? — kérdé aztán a nevezett — miközben feszülten várta, hogy komája az ő kétségeit, valami okosan kimagyarázza.

Hát csak ugy édes komám, miszerint nagyon jól mondják azt a példabeszédben hogy:

Sánta kutya, sánta ló,
Sánta ember egy se jó . .

A táci ember abban az időben, nem akarta elérteni ennek a példabeszédnek az igazságát,— hanem később midőn ez a hires szájaskodó alispán a Smerlingbanda közé bevágott, — felsóhajtott s azt mondá komájának:

— Hejh! de mélyen belátott kend annak a sánta farizeusnak a szivibe . .

Midőn Boross Mihály urat fehérmegye bizottmánya 1860-ban másod alispánnak meg választotta, — szokatlan lévén a kegyes Áron az ilyen megtiszteltetéshez — legott arról gondoskodott, hogy a következő bizottmányi gyülésen, minő parádés uniformisban rukkoljon ki a gyülekezet elé.

Csináltatott tehát ennélfogva magának egy párduczbőrös kaczagányt, kirakatta azt drága csehkövekkel és mármarosi karbunkulusokkal, varratott ehhez még egy szép karmazsinszinü csizmát. Még hozzá felkötött biczegős oldalára, egy köszörületlen nehéz fringiát, — s eként kiékesitve és kisubiczkolva nagy kevélységgel lépdelt a bizottmányi gyülésbe.

Midőn azután ott helyét elfoglalta, egy bizottmányi tag végig nézett e csodálatosan fölczifrázott és aristokratikus pofákat csináló alakon, — s azt mondá neki:

— Ugy ülsz itt Miska mint Faraho az ő királyi székében . . .

Bement a zámolyi ember a fehérvári vásárra s meglátva ott Boross Mihályt az egykori alkotmányos alispánt, ki már akkor jó ideje hogy a Smerling verbunkba felcsapott, azt mondja a szomszédjának:

— Ejnye szomszéd! de megpofásodott ez a mi volt alispányunk, mióta nem láttam.

— Hiszem azt! — válaszolá a szomszéd — jobban lehet ám most szüretelni, mint mikor ő kelme alkotmányos alispán volt.

Borsszem Jankó két apródja.

(Zsidó ballada.)

Szinház mellett ölönk, — mit dajcsul
Odj nheveznek hoji zsidó rajcsul.

Enhim ajak szüsz vie a málé . .
Toczat poszit aduttli a Kálé!

Kálé kérdez: Nü! ki e nücske?
Kin lityeg a nadj kheszkenücske?

Én muuduk: ez nadj kheszkenücske . . .
Alattha van **Rákus Jenücske**!

Kálé khérdez: nü khi e herczig . . .
Odje bár hojd **Árpád von Perczikh**?

Én mundhuk: nein! Árpád Spiczényi!
Khitül edj nyól sem thodja félni.

Árpád swarczgelb Borsszembe ir hát?
Nimet csak nem bánt nimet irhát.

Váj Borsszemnek svarczgelb vitézi!
A veréb is hernyuknak nézi.

Ezekh akarnak mindenkhit rágni . . .
Mint nyakukat kemény ingkráglí.

Componirt jó Spitzig Árpád
Ki csokorban eszik árpát.

Adomák.

A . . . grófnak egyik falusi jószágán igen kedves papagálya volt. Egy izben fontos ügyeinek elintézése végett Pestre kellett jönnie a grófnak; s minthogy kedves madarát nem vihette magával — legalább kasznárjának szivére kötötte a papagály fölötti vigyázatot;

A ki először tudatja velem kedvencz papagályom halálát, az biztos lehet arról, hogy keresztül lövöm.“

E szavakkal ült fel kocsijába a gróf.

Pesten tartózkodása tovább tartott mint vélte.

E közben a papagály hogyan — hogyan nem, elég az hozzá, hogy megdöglött.

Nem akadt ember, ki ezt hirül merte volna vinni a grófnak.

Végre a kasznár hivatta a faluvégi czigányt kit jól ismert, mert a majorban majdnem mindennap megfordult. Ezt bizta meg a hir elvitelével.

A czigány el is ment. Pesten rátalálván a gróf palotájára, az előtt sétált föl és alá egész délelőtt.

A gróf, ki az ablakon többször kitekintett, észrevette, hogy az az ő czigánya.

Az inas által fölhivatta magához

„Hát te Csicsa! mit csinálsz itt Pesten?“

„Én bizsony miltuságus uram, csak eljöttem — — gondoltam — — megnizsem milyen egy füfü nágy várus ezs a Pist?

„Hát az én papagályom mit csinál?

— Alusik, miltuságus uram! alusik. —

„Aluszik?“

Legalább akkur áludt mikur el gyittem!

„Az más. Hát fütyül-e szépen?

„Fityil, fityil; de nem hángusan.

— Ugrál-e?

„Ugrál ugrál de nem mágusan.

— Te czigány talán megdöglött?

„Lüjje meg magát miltuságus uram, maga mondta először ki, hogy megdeglett.

A gróf nagyot nevetett rá, de nem lőtte meg se magát, se a czigáuyt.

Nagy tüzzel beszélte egy szenvedélyes vadász kalandjait. Egyszerre nagy köhögés rohanta meg, ugy hogy kékült zöldült belé.

„Mi lelte önt“? kérdik a hallgatók megijjedve —

— Ne féljenek uraim — mondá egy elméncz — nem lesz semmi komolyabb baja, mingyárt magához jön, csak egy igaz szó akadt meg a torkán.

Sziporka.

Közelebb Pestmegye közgyülésén erősen szónokolván egyik esküdt a fizetés javitás mellett, midőn nagy páthossal ezeket mondaná: *„ugy tekintsen bennünket a nemes vármegye, mint saját gyermekeit“* — oda kiált hozzá egy tábla biró: *„igen ám, a kiket a föispán csinál!*

Csepü telegráf.

Szeged: Itt tegnap szabadelvü??? kör alakult, melynek kormány éltető lakomáján Osztrovszky a kör elnöke! a demokratákat „renyhék"-nek nevezte.

Érted e ezt... *Szeged népe!*
Nemzetemnek büszkesége??

Diskurszus

Iczik szomszéd és **Mihály** gazda között.

Mihály: Ni ni Iczik szomszéd! ugyan mondja meg, melyik párthoz tartozik hát már voltaképen Jókai uram? A „Hon" napilapjának d e r é k b a l közlönye czimet adott; az „Igazmondó" heti lapját pedig a b a l k ö z é p ál tal pártolt nép lapnak nyilvánittotta?

Iczik: Huva thartuzik khérdi khend! Hát... hát a leendü másudikh ministherium khandidáthossai khüzzé.

Mihály: Hát honnan gyanitja ezt Iczik szomszéd?

Iczik: Mert Pálffi Esthi Lapja ruppanthól agyba fübe dicsérte az Igazmundut.

Mihály: Hogy hogy? és mit mondott róla?

Iczik: Hát azt mundtha hallja khend, hogy rendkhivül ürül, hugy a Nép zászluja álthal bithurult thért a **Hirmundun!!!** k h i v ö l m á s h a s u n l u j u z a n f e l f u g á s s a l b i r u l a p i s m ő v e l n i f u g j a...

Mihály: No hiszen ezt a bókot is megköszönheti Jókai uram! hogy ily szép társaságba juttatták, pedig hát jól tudja Jókai uram hogy: a k i k o r p a k ö z z é e l e g y e d i k, d i s z n ó l e s z b e l ő l e.

Mihály: Szomszéd! miért haragszik az az Ostoba Jankó Ludas Matyira?

Iczik: Hát azért thodja khend! mivel Matyi libái khüzütt egy sincs nekhi valu khuser ganzele!

Mihály: No még egyet kérdek... hát miért változtatta az az Ostoba Jankó, Rosenzweig családi nevét Ágaira és nem Rózsaágira?

Iczik: Mert Usthuba Jankhu mindenben csak a gurumbát szereti... thodja khend.

Mihály. Hallotta e már Iczik szomszéd a gyöngyösi uj nótát? No ha nem halotta hát meg tanitom reá, hallgasson csak ide:

Gyöngyös városában
Pünkösd hajnalára...
Társadalmi kör nyilt,
Melynek jelszava lön
„**Áldás a hazára**"

Társadalmi körben
Kossuth roppant „**éljent**"
Kapott, ámde Deák
Is kapott valamit...
Kapott egy „**hochlebent!!**"

Ludas Matyi gyorspostája.

Vigh Anna honvédözvegynönek, Cairoban Egyptom: A h o n v é d a l b u m o t megrendelt k és a szabadság harczosainak emlék szobrára küldött 4 f. tot illető helyére juttattuk.

Jámborfalvinak: „Hegedü szóba s ép mese" a Matyiba hosszas lenne, jobban beillik a Népszavába, — valamint a „honfiui panasz" is, s ez utóbbit már a legközelebbi számban közölni is fogjuk.

Vágó Sándornak Ó-Becsén: Fazekas István részére a Nép zászlóját $1/4$ évre juniustól fogva megrendeltük.

Z... Károlynak Szt. Andráson. A Borsszem Jankónak küldött üdvözletet közelebb átadjuk, természetesen a Matyiban.

St... E ev. lelkész urnak Sziveskedjék tudatni, micsoda számok hiányzanak, mert csak igy tehetünk eleget a reclamátiónak.

Paprika Jóskának: Minél apróbbak a czikkek, annál szives bben fogadtatnak.

Malicenak: A „Várhatunk"-féle humorisztikus elbeszélés terjedelmesebb, mintsem egyszer adhatnók, megszakitott czikkeket pedig humorisztikus lapban nem közlünk. A jövő évi nagy képes naptárunkba szántuk, ha ön bele egyezik?

Egy egri demokratának: „Ki a dicső?" bizonyára nem Ő! hanem most már sero post festa cantare.
Ujabbat, — telik onnan.

E lap kiadó tulajdonosára rótt 600 ft. pénzbirság fedezéséhez ujabban járultak:

A bodméri polgárság 2 ft. 3. kr. és egy darab ezüst huszassal. Csécsánky János R. Palotáról 40.kr. N. K... 2. ft. Öszvesen 4. ft. 43. kr. és egy pöngö huszas. A szives adományokért ezennel öszinte köszönetét fejezi ki a szerkesztöség.

Rajzoló **Blumberg.**] Felelős szerkesztő: **CSORBA ÁKOS.** Kiadó-laptulajdonos: **MÉSZÁROS.** [Metsző **Huszka.**

Gyorssajtónyomása az Első magyar egyesületi könyvnyomdának (Büchler, Harsányi, Nagy). 3. korona utcza 18. sz.